

skulle betjene de fattige og alderdoms-understøttede, ere normale Folk, til hvem de vedkommende trygt kunne henvende sig.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) rettede det Spørgsmaal til mig, hvem det er Meningen at lade blive repræsenteret i denne Kommission, og det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) sluttede sig til dette Spørgsmaal, idet han spurgte, om Lægestanden vilde faa Indflydelse paa, hvilke Medlemmer der kom ind i denne Kommission. For saa vidt angaar de Medlemmer af Kommissionen, som det er foreslaaet at Justitsministeriet skal vælge, skal jeg sige, at jeg egentlig ikke behøver at svare paa dette Spørgsmaal, thi jeg har allerede paa Forhaand udtalt mig derom. Jeg har nemlig udtalt min Opfattelse deraf ved Lovforslagets Forelæggelse her i Tinget. Det findes Sp. 86 i Tidenden, hvor jeg udtaler: „Naar det er foreslaaet, at et saa stort Antal Medlemmer skal vælges af Justitsministeren, er det naturligvis ikke for at give Justitsministeriet en saa fyldig Repræsentation i Kommissionen, men for at der kan blive Plads dels til Ministeriets Konsulenter i Medicinalsager og dels til Medlemmer, som udpeges af de forskellige i Sagen interesserede Foreninger af sagkyndige“. Jeg tror, at de ærede Medlemmer ville erkende, at deres Spørgsmaal er besvaret paa Forhaand ved Lovforslagets Forelæggelse.

Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) bragte ind i denne Forhandling en Paastand om, at der fandtes sindssyge Distriktslæger. Jeg vil derom sige, at jeg kender ingen saadanne. Jeg ved meget godt, hvilken Distriktslæge det ærede Medlem sigtede til. Men jeg vil for øvrigt lige overfor denne Mands Udnævnelse gøre gældende, at der fra Sundhedskollegiets Side var Indstilling om at udnævne ham og en meget stor Iver for at faa ham udnævnt, og da dette er Tilfældet, tør jeg gaa ud fra, at den Gang han for ikke ret mange Aar siden blev udnævnt, var der ikke fjerneste Skygge af Grund til at tro, at hans mentale Tilstand skulde fejle noget, og der er heller ikke siden kommet noget som helst til min Kundskab, som har kunnet give mig Anledning til at tro, at saadant var Tilfældet. Jeg har faaet en Skrivelse eller et Brev fra det ærede Medlem en Gang i Sommer om denne Mand, men det var som meget af, hvad det ærede Medlem frem-

kommer med, meget flot og løst henkastet, det var Udtalelser ganske i Almindelighed. Jeg skrev da tilbage til det ærede Medlem, at naar han ønskede, der skulde indledes en Undersøgelse, maatte han fremkomme med nærmere Enkeltheder. Det synes mig at være et ganske rimeligt Krav. Naar en Folketingsmand vil fremsætte en Klage for at faa en Undersøgelse, der kan være krænkende for den, mod hvem den rettes, ligegyldig hvad Resultat den faar, saa synes jeg, det kun er ganske rimeligt, at jeg siger: Maa jeg faa de Enkeltheder, hvorpaa denne Klage skal være begrundet? Derpaa svarede det ærede Medlem mig ikke et Muk før nu i Dag her i Tinget.

Det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) spurgte, om de Medlemmer af den paatænkte Kommission, der skulde udvælges af Rigsdagen, skulde vælges efter Forholdstal. Ja, det har jeg ganske vist tænkt mig; men det er naturligvis noget, som Rigsdagen ved Behandlingen af Lovforslaget har i sin Magt at ordne. Dernæst spurgte det ærede Medlem, hvor meget denne Kommission skulde behandle, idet han udtalte, at naar den skulde behandle hele Medicinalvæsenet, vilde det blive et meget stort Arbejde. Hertil skal jeg sige, at selve Lovforslaget angiver jo i sin Titel, hvorover Kommissionens Arbejde er tænkt at skulle strække sig, nemlig over alt, hvad der vedrører Statens civile Sundhedsvæsen. Jeg indrømmer, at det vil blive et stort Arbejde, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Arbejdet vil vare meget længe, men derfor har jeg ogsaa paa givne Foranledning fra det ærede Medlem for Næstved (Andreassens) Side ved Finanslovens første Behandling udtalt, at efter min Opfattelse — Arbejdsmaaden ligger selvfølgelig i Kommissionens Haand, hvis den ikke faar Direktiver gennem Loven — skulde Kommissionen anvende den Fremgangsmaade at tage de forskellige Rækker af Spørgsmaal op og bearbejde dem i den Rækkefølge, hvori Kommissionen fandt, at det hastede at faa dem gennemførte, og derefter Stykke for Stykke fremkomme med sin Betænkning over de enkelte Spørgsmaal og sine Forslag til ny Regler. Derved vilde Ministeriet blive i Stand til, efterhaanden som Arbejdet skred frem og paa enkelte Punkter fuldendtes, at lægge Sagerne for Rigsdagen, saaledes at de Ting, der efter Kommissionens Skøn hastede mest, ikke behøvede at vente, til Kommissionen var færdig med hele sit store, betydelige Arbejde.